

omfatter den højeste sum af samfundsmæssig viden og erfaring her i landet, kan vi ikke gennemføre vort arbejde med den effektivitet, som er en af videnskabens fornemste målsætninger, og det er naturligvis også en af grundene til den bestræbelse, der udgår fra OECD. Nedsættes der et helårsudvalg, et kontinuerligt udvalg, der omspænder et ministeriums samlede aktivitet, så begynder regnestykket, som det ærede medlem tumler med, at gå op. Så kan udvalget handle i både helhedens og enkelthedernes interesse i et helt naturligt samspil med mennesker og ministerielle organer.

Indtil videre er vi som bekendt det eneste land i verden, som har det store antal udvalg, og nedsættelsen af flere udvalg vil, frygter jeg, føre os bare længere ud i planløshed og improviserende tilfældigheder. Ønsket om en fri meningsudveksling mellem politikere og videnskabsmænd bliver stående på dagsordenen, indtil vi finder en løsning. Denne løsning findes næppe på et ensidigt ministerielt plan eller på et ensidigt folketingsplan, sådan som forslaget skitserer det, men i et klart organiseret samarbejde, der omfatter ministerium, forskning og folketing.“

På venstres vegne udtalte *Guldberg*, at han ikke uden videre kunne give tilslutning til, at en nærmere kontakt og en nærmere orientering om den videnskabelige forskning og dens resultater skulle foregå gennem et formelt af folketinget nedsat udvalg og i det hele taget gennem en bestemt udvalgskreds. Han ville gerne have lejlighed til at få dette spørgsmål nærmere ovevejet.

*Helveg Petersen* (RV) var heller ikke sikker på, at den foreslåede samarbejdsform var den bedste, men villig til — som de foregående talere — at arbejde videre med sagen.

*Morten Lange* (SF) håbede, at forslaget ville bidrage til gennemførelse af den modernisering af folketinges arbejdsform, som var højest påkrævet.

*Rimstad* (Uafh) havde vanskeligt ved at se, hvilken øget aktivitet forslaget kunne medføre, men så dog gerne, at et videregående arbejde med sagen faldt positivt ud.

*Undervisningsministeren* pegede på, at det nyoprettede organ *forskningens fællesudvalg* — som også omtalt af *Helveg Petersen* — tog sigte på løsningen af mange af de opgaver, som ordføreren for forslagsstillerne havde berørt. Om der herudover var brug for yderligere kontaktflader mellem videnskabsmand og politikere, måtte være et spørgsmål mellem de politiske partier, præsidiets og udvalget for forretningsordenen.

På forslag af *Bomholt* henvistes forslaget til et 17 mands udvalg, som under sit arbejde med sagen kunne søge kontakt med udvalget for forretningsordenen.

---